

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΕΡΩ - ΠΑΡΑΣΥΡΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)

“Αλλοίμονο θίως στην τύχη των ανθρώπων των φτωχών! “Αν συγχωρή ή σφαιρώς κ’ αν παραγράφη ο νόμος, οι άνθρωποι δεν λησμονούν!...”

— “Αγιους... “Αγιους... καλούς!...”

Και μόλις γέρισε στον τάφο του ο Παρασύρης, όπου να πήγαινε και όπου να στεκόταν το θυμίζανε τα νεανικά του διαστήματα.

— “Αγιους... “Αγιους καλούς. “Αγιους θαυματουργούς ποιά... φώναζε.

— “Έχεις και κανένα άγιο να μās φιλιά τα φώτα (ζώα) από τους κλέφτες, τόν ρωτούσαν οι χωριάτες.

Και σαν να μίν ξφτανε αυτό, ή δουλιές τον ήσαν λίγες και ή ζωή τον άσκολή.

Πεινασμένος και κρησάμενος γέριζε στα χωριά και κοιμόταν στους καφενέδες, Ζωή βασανισμένη. “Έτσι αποφοίσε στο τέλος να καταφύγη στο λιμάνι τών απελπισμένων.

ν’ άφρησώθη στο Θεό, να γίνη πατάς, Τόσον έτών ζωή στον “Αθωνα, τόσα μαρτύρια και βυσάλη στον κόσμο, άρχισαν να έβαινισαν έναν βαρύν άμαρτωλό σαν κ’ αυτόν. Μόλις θίως το μάθαν αυτό οι χωριανοί τον σηκώθηκαν στο ποδάρι. “Ο Παρασύρης πατάς; Ποτέ!... Και έπειδή ή Εκκλησία ήνε μέ την Κοινωνία αλληλεγγύη, δεν τόν δεχτήσανε για πατά. Και τού έβαιναν και άλλιν οι άγιοι, οι μάρτυρες, οι όσιοι και οι πατέρες, ηο ναδική τον έλιπα και συντροφική, στο μαρτύριο τον γερολογίμα!...”

Κάποιον γυναικόδια φιλιβαζία, τότε έδώ και πός’ έκει, άγορούσε καμιά εικόνα.

Μα τού ζητούσαν και άγιους πού δεν είχε. Είχε έβακλήσει όλους τούς άγιους Νικόλαους στα γυρω χωριά πούσαν κοντά στη θάλασσα. Κι’ όταν δύο γυναικούδες τού ζητήσανε μια εικόν “Αγιους Νικόλαους, γιατί είχανε τούς άντρες τούς φραδάδες, στεναχωρήθηκε.

— “Έχεις; τόν ρώτησαν.
— “Απούς δεν έχω! “Όλο τόν ουρανό τόν έχω!... Να πάω να σάς τούς φέρω μια στιγμή από τόν... μαγαζί.

Επήγε λοιπόν λίγο παραέωρα, πίσω από τιά χειροπέδες, άκουζε το σακούλι τον κ’ φραζέ. Βρισκόταν και μέσα ο “Αγιος Ματθαίος, ο “Ατ-Σταύριανός, ο “Αγιος Εφάσιμος, ο “Αγιος Μηνάς, “Αγιο Νικόλαο δεν είχε. “Αγιους Μηνάδες όσους θέλεις!... “Αλλά ο “Αγιος Μηνάς δεν ήτανε “Επισκοπος, αλλά καθολικός, στρατηγός... “Απάνω σ’ ένα άλογο πορότο, κατατοζοζία, έπαλλε ένα μαζού κοντάρι, στρατιώτης γενναίος τού Θεού, τής πίστεις θεμελιωτής μεγάλος!... “Ο φτωχός ο Παρασύρης βρέθηκε σε όλημια, τόν να κιάμη; Είχε δυο ημέρες νηστισός!... Να τούς διώξη άλλον άγιο άντ’ άλλον; “Αλλά πός;... Μα έφαρνα μια επιπνεύσι τού κατέβηκε. Να όβσησ’ τόν όνομα τ’ “Αγιου Μηνά και να βάλη τ’ όνομα τού “Αγιου Νικόλαου στο κόνισμα.

“Ο πατάς εβάδιζε μπροστά, σαν να τόν κυνηγούσανε, με ένα σαυρό στο χέρι.

Μόλις είδανε τόν “Ατ-Νικόλαο... καθολικό, ή γενναίως τιά χάσανε. Σταφοκοιτήθηκαν και τού ήσαν:

— “Ο “Αγιος Νικόλαος δεν είχε άλογο. Χορστάνε μου!...”

— “Μα τι θέλεις; τούς απάντησε ο Παρασύρης. “Όλο πεζός θα πήγαινε γέρος άνθρωπος!... “Αγιος ήνε έπί τελους, γιατί να μίν πάη και καθάβια;... “Η γυναικούδες κρείστηκαν.

Κι’ από τότε πειά άρχισε το άλλαγμα τών άγιων. Σβόναμο και γράμμα. “Ο,τι άγιο κ’ αν ήθελες, σε πέντε λεπτά ο Παρασύρης θα τόν είχε έτομο. “Έτσι αυξήθηκε ή καταναλώσις και έτσι πούησε ένα πρσί και τόν “Αγιο Φανούριο ός “Αγιο... “Αντώνιο!...

— “Μά ο “Αγιος “Αντώνιος είχε γένεια, και τούτος ήνε άμουστακο παιδί! τού είπανε.

— “Έ, λοιπόν, τούς απάντησε ο Παρασύρης, έδώ ήνε ο “Αγιος ζωγραφισμένος τότε πού ήτανε παιδί!...

Οι χωριάτες πού καθόντισαν στα καφενεία

και λιαζόντουσαν, άφηκαν πειά τη σέψηση για τόν καιρό, κ’ άρχισανε για τιά εικόνασια κουβέντο, μόλις αντίκρισαν τόν Παρασύρη.

— “Μιά φορά, ήλθεν ο Μάνος ο Σουριδιανός, ένας από τούς βοσκούς, πού δεν φείγονε ποτέ από τιά αυτιάταις (τις στάνες) και δεν κατέβονινε ποτέ στην πόλι, ούτε άνθρωπο συναντών ποτέ, απάντησε έναν πού πολλο όσο είζονισιατα στον όρομο.

— “Ίτα ναί τούτα; τόν ρώτησε.

— “Αγιο.

— “Και ίτα κάνονε;

— “Φυλάνε το σπίτι, τη στάνη!...

— “Φυλάνε τη στάνη!... Δόσε μου τότε δυό-τρεις!...

Κ’ έπήσε την Παναγιά, τόν “Αγιο Νικόλαο και τόν “Αγιο Γεώργιο. Τους πήγε στη στάνη του, τούς έβάλε εκεί και τούς ελε:

— “Κιντάτε να μου φιλάτε τιά τιά μου καλά. Τιά μάτια σας τέσσερα!...

Κ’ έφυγε... “Όταν έπειτα από δυό-τρεις μέρες ξαναγίονε στη στάνη, είδε ότι τού λείπαν μερικά ζώα! Τάβαλε τότε με τόν “Αγιο Νικόλαο!...

— “Καλά, τού λέει, ή γυναικία από δω, ή κωριά Παναγία, ήλξε τού παιδι της και δεν πρόσεξε, τού παλληκάρι από κει, και έδειξε τόν “Ατ-Γεώργιο, θα πήγε να πωσιή τόν άλογό του, έού θίως, όψε παππού, γιατί δεν πρόσεχες διόλου!...

Κ’ έρριξε τόν κόνισμα στη φωτιά!...

“Έτσι φρεσιζόδες ο Παρασύρης πολεώντας άλλαγμένους είζόνες άγιους, όταν άξαφνα έπεσε στο χωριό μια κακή αρρώστεια, “Ο πρώτος πού χριτήθηκε από την αρρώστεια αυτή, στο χάνι όπου έβαινε, ήταν ο Παρασύρης. “Ερμος και σποτεινός, έκει σ’ μια γωνία, ούτε μαρτός τόν είδε, ούτε άνθρωπος τόν περιποιότανε. Γέρω τον σημάειν τιά εικόνασιατα, έμοιαζαν σαν άπεσταλμένοι τ’ ουρανού, πού ήσαν να τόν άποιουν!...

“Ο άστυνομικός σταδιάρης — σαν δεν ήπληξε για τόν στο χωριό — απέλεισε τόν χάνι και τηλεγράφησε στο κοναίτο:

“Αγνώστος άδθενιώθη ίσημειώθη επί πληροδίου πολλοού εκκλησιαστικων εικόνων. Συμπτομάτα: Κεφαλαγία, φιλκταινία, έξοδισας, λαός περιτρωος, ζητεί άρορηή Κράτους. Παρακαλούμεν διατάξαιε τι δόν ενεργήσομεν;”

“Ο νομιατρος απάντησε κ’ έκείνος τηλεγραφικώς. Πού να σηκωθεί να πάη τόσο μακριά; Και έπειτα; “Αν τόν ήλιανε κ’ αυτόν ή άρρώστεια, τί θα άπογινότανε εκεί άπάντο στο άγριοχωριό; “Αλλωστε, τί θα ήταν; Δάγγειος! Τώρα τα συμπτομάτα δεν σημαίνουν, αλλά μήπως έχει και ειδικά συμπτομάτα ή διαβολοασθένεια! Κάθισε λοιπόν και τηλεγράφησε στον σταδιάρη:

“Απομονώσατε άδθενούντα αυστηρώς. “Απαγορεύσατε πύσαν έπικοινωνία μετ’ αυτού και παρακολούθησατε άδθενίαν.”

“Ο σταδιάρης μόλις έλαβε τόν τηλεγράμμα κατασοφίσασε.

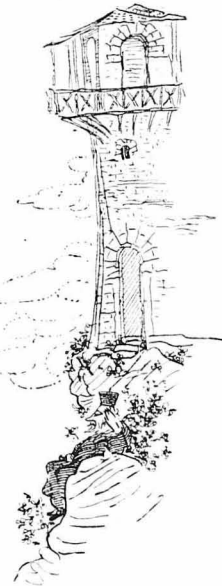
— “Τι να παρακολούθησο την άδθενία!... Μήπως ήνε κανέναν έμποτος στη δημοσία τάξη!...

Κ’ έλειδοσε τόν χάνι.

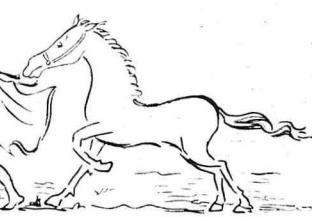
Μά ο δύστηνος ο Παρασύρης δεν τούς βασάνισε πολύ. Έκει στο σποτάδι της γωνίας, τόν χανιού, άπάντο στα κρινισμένα άχρημα και μεσα στους λαιμφοστόλι-στος άγιους, ά ρ ζ η ο ε ι ζ, σπαιτά ο χ α ς και όσοιαό-τηρας, τούς γιου α τ ο ν ς φως και άκτινοβολία, πού παραστέκανε, θαρρείς, σαν σε θάνατο μεγάλου αυτοκράτορος τού

— “Γέρος άνθρωπος, θα πηγαίνή όλο και πεζός;...”

Τόσον έτών ζωή στον “Αθωνα!...”

— “Εδώ εν’ ο άγιος ζωγραφισμένος τότε πού ήτανε παιδί!...”

παλιού καιρού, παρέδωσε μία νύχτα το πνεύμα του...

Ένας άλλος αλήτης και απεχθής υποχρεώθηκε τότε να διασκεύασι νεκροσπελάς το λείψανο του Παρασούρη.

Ένας τάφος βαθύς ανοίχθηκε σε μία άκρη του νεκροταφείου και ένα κάροφ ήθεε και στάθηκε απ' έξω από το χάνι για να τον παραλάβη.

Όταν ο καροτσέρης κι' ο μπεκοής αποθέσανε το νεκρό πάνω στο κάροφ, γρούσαν και ρώτησαν τον έννομοτάχη, που στεκότανε κι' αυτός μακριά:

—Και τὰ πράγματά του τί θὰ τὰ κάνουμε ;
—Τί έχει ;
—Ένα δισάκι με νομισμάτα.
—Νά τὰ κάνουμε !
Τότε ἐπένευη τὸ πλῆθος :

—Τὰ εἰκονίσματα θὰ κάνουμε !... Οὔτε οἱ Τούρκοι δὲν τὰ κάνουν !...

—Ε' τότε, ξαναφώναξε ὁ νομοτάχης, βάλετε τα κι' αὐτὰ μαζί κι' ἀφήστε τα στὴν ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου !...

Καὶ ὅταν τὰ τοποθετήσανε γύρω-γύρω στὸν νεκρό, ἀπάνω στὸ κάροφ, τὸ πένθιμο τροχοφόρο ξεκίνησε. Κανείς ἄλλος δὲν ἀκολούθησε ἀπὸ τὸν καροτσέρη. Μόνον ὁ παπάς, νεκρικός καὶ βιαστικός, ἐπήγανε μπροστά, ὡς ἑκατὸν πενήντα μέτρα, σὺν ξένος στὴν πομπή.

—Λυομοὶ ἐν ὄψῃ ἀλληλοῦσά !...

Καὶ ὅταν ἡ συνοδεία προχώρησε καὶ χτύπησε ὁ ἥλιος τὸν νεκρό, τὰ εἰκονίσματα, τὸ ἄλογο, τὸ κάροφ, φεγγυβόλησαν ἢ εἰκόναζε, καὶ πήρε ὅλο αὐτὸ τὸ σινάλο μὴ ὄνη ἐκθαμβωτικῆ. Φανόταν σὺν νὰ κατεβήσαν ἀγγελοὶ καὶ ἀρχάγγελιοι, σφράγιες δυνάμεις, μητροπολιτῆδες, πολεμάρχου χουσεστάιστοι, ἅγιοι ἀγγελιοσφοροὶ καὶ ὄσιοι για νὰ συνοδεύουνε καὶ νὰ τὸν ἀνεβάνουν ἐν πομπῇ καὶ δόξῃ στὸν οὐρανὸ τὸ νεκρό.

Ποτὲ δὲν εἶδε τὸ χωριὸ τέτοια λαμπρῆ κηδεία !...

Ἔτσι φανόταν μέσα στὸν ἥλιο τὸ εἶδος τοῦ Παρασούρη λαυλοῦ, μέσα στὴς πολυχόμιες εἰκόνας τὸν ἅγιον, πού ἀντιπροβόλουν ἐν μεγαλειῇ καὶ δόξῃ !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΛΑ Α ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΠΩΣ ΠΕΝΘΟΥΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ
ΤΟΥΣ Β'ΣΙΔΕΙΣ

Ἄλλοτε οἱ μαῖοι τῆς Ἀφρικῆς πού κατοικοῦσαν στὴς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Μαλαβάρ, ὅταν πέθανε ὁ βασιλιάς των, θρονοῦσαν ἐπάνω στὸν τάφο του δέκα βουφῆ.

Στὸ θάνατο τοῦ Ἀτίλα οἱ Ὀδοῖοι, για νὰ τιμῶσουν τὴν ἀμνη τοῦ μεγάλου πολεμιστοῦ, ἔκοπαν τὰ μιά τους μαλλιά καὶ πληγίασαν μὲ τὰ μαχαίρια τους τὸ πρόσωπό των.

Οἱ Σινθῆαι, ὅταν πέθανε ὁ βασιλιάς των, συνήθιζαν νὰ περιφέρον τὸ πνεῦμα τὸν σ' ὄλες τὶς ἐπαρχίες τοῦ κράτους. Οἱ κάτοικοι τότε, για νὰ ἐκδηλώσουν τὸ πένθος των, ἔκοπαν ἕνα κομμάτι ἀπ' τ' αὐτοῖ τους, ἐτραυματίζοντο στὴ μὴτῆ ἢ τροποῖσαν τὸ ἄριστερό χέρι τους μὲ βέλος.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου τὸ πένθος, λόγω τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως, ἔπαινε ἀπίστευτες διαστάσεις, ἦταν στὴν Αἴγυπτο. Ὅσῳς λοιπὸν πέθανε κανένας Φαραὼ, ὄλες ἡ δουλεῖς σταματοῦσαν για ἑνὸ μῆνες.

Ἐκτὼς αὐτοῦ, διακόσιοι ἢ τριακόσιοι ἄνδρες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ στέκωνται στὴν κεντρικότερη πλατεῖα τῆς πρωτεύουσας καὶ νὰ θρηνοῦν ἔχοντας τὸ κεφάλι τους καταλασπομένο. Τέλος, σ' ὅλο τὸ διάστημα ἀπιηγορεύετο στοὺς κατοίκους νὰ τρώουν κρέας καὶ ψωμί, νὰ πίνουν κρασί, νὰ λούζονται, νὰ χτενίζονται καὶ νά... παντρεύονται !

Κάποιοι δικηγόρος θέλει νὰ πειράξῃ ἕναν γνωστὸ του πατὰ καὶ τοῦ λέει :

- Ἄν ὑποθέσουμε πὼς εἶχαν δική οἱ πατάδες κι' οἱ διαβόλοι, ποιοὶ νομίζεις ὅτι θὰ τὴν κέρδιζαν ;
- Οἱ διαβόλοι, φυσικά !
- Γιατί ;
- Γιατί ἄθλιον μὲ τὸ μέρος τους ὄλους τοὺς δικηγόρους !

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἡ κακὴ συντροφιά φέρνει ἀγίατρεπτη ἀφρόσπεια.
—Ὁ Θεὸς ταῖζει τὰ πουλιά, μὴ δὲν τὰ βάνει στὴ φωλιὰ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πὼς ἐφευρέθηκε τὸ ρολοῖ. Τὰ βράσανα τοῦ ἐφευρέσανε του. Για ν' ἀποφύγῃ τὴ γυναικα του. Στὴ φυλακῆ. Γιατί λέγανε ἄλλοτε τὰ ρολογια «αἰγὰ τῆς Νυρεμβέργης». Τὸ φιλι στὴν Ἰαπωνία. Ὁ γυρός τῆς γῆς. Ὁ προληπτικὸς ἀπατεῶν, κ.τ.λ.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ρολοιοῦ, ἡ ὁποία ὀφείλεται στὸ Γερμανὸ Πέτρο Χεντλάν, εἶνε συνδεδεμένη μὲ μιά ἀρκετὰ περιπετειώδη ἱστορία, τὴν ὁποία θὰ διηγηθῶμε σήμερα.

Ὁ Χεντλάν ἦταν στὴν ἀρχὴ κατασκευαστὴς κλειδαριῶν καὶ για νὰ φέρῃ σὲ πέρας τὴν ἐφεύρεσί του, πολλὰς φορὲς ξιπνοῦσε τὴ νύχτα καὶ ἐργαζόταν ἀναλόγως τὸν ἐμπνευστὸν του. Αὐτὸ ὅμως ἐνέβαλε σὲ ἰσχυρὰ τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία νόμισε ὅτι ἦταν μάγος καὶ σιεννοεῖτο μὲ τὰ δαμόνια. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸν γαρνιάζῃ.

Ὁ ἐφευρέτης, για νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ κελεύθου τῆς, κατέφυγε στὸ δημοτικὸ σινδονίον τῆς πόλεως καὶ πρότεινε νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακῆ... ὡς μάγο ! Δυστυχῶς ὅμως ἐκεῖνοι δὲν ἔδωσαν σημασία τὴν ὁμολογία του.

Κατὰν αὐτοῦ ὁ Χεντλάν ἐγκατέλειπε τὴ γυναῖκα του καὶ πήγε νὰ συγκατοικήσῃ μὲ μιά κόρη του πού ἦταν παντρεμένη μὲ κάποιον ἄρφη.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἐφευρέτης δὲν ἄφησε οὐτ' ἐκεῖ τίς προσφιλεῖς ἀσχολίαις του, κάποιος κάλλας τοῦ γαμπροῦ του ἀρχισε νὰ διαδίδῃ γι' αὐτὸν ὅτι ἔβλεπε τὸ διάβολο μέσα σ' ἕνα μεταλλικὸ ζωντὶ γεμῆτο ρόδες !

Κατὰν αὐτῆς τῆς καταγγελίας, τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τὸν συνέλαβε καὶ πρὸς μεγάλη του εὐχαρίστηση τὸν ἔκλεισε στὴ φυλακῆ, ὅπου σιναλήρωσε τὶς ἐφευρέσεις του καὶ ἀποτελείσασ τὴν ἐφεύρεσί του.

Τὰ πρῶτα ρολογια τοῦ Χεντλάν ἦσαν γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα «αἰγὰ τῆς Νυρεμβέργης», γιατί κατασκευάζοντο στὴ Νυρεμβέργη καὶ γιατί ἐπιστέλετο ὅτι τὰ γεννοῦσε ὁ ἐφευρέτης των !...

Τὰ φιλι ἦταν ἄλλοτε ἄγνωστο στὴν Ἰαπωνία ! Ὁ Ἰάπων σῆζυρος, ὅταν ἀποχωρετοῦσε τὴ γυναῖκα του, δὲν τὴν φιλοῦσε, ἀλλὰ τῆς ἔσφαγγε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τῆς ἔκανε μιά θαθεῖα ἰσχύλαιο. Ἐπίσης οὐτε οἱ ἐρασταὶ φιλοῦσαν τὶς ἀγαπημένες των, οὐτε ἡ μητέρες τὰ παιδιὰ τους. Ἀργότερα ὅμως ποὶ οἱ Ἰάπωνες πολιτίστηκαν, ἔμαθαν μαζὺ μὲ τ' ἄλλα καὶ τὸ φιλι.

Ἐνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κἀνὲ τὸ γύρο τῆς γῆς μέσα σὲ 428 ἡμερονύχτια, πεζοποροῦντας νύχτα καὶ μέρα.

Ὁ ἥνος κάνει τὸ γύρο τῆς γῆς σὲ τριανταδύο ὥρες, ἢ σφαιρα τηλεβόλον σὲ εἰκοσιμὴ ὥρες καὶ τὸ πρὸς σ' ἕνα δέκατο περίπου τοῦ δευτερολέπτου.

Τὸν περασμένο μῆνα σιναλήφθη στὴν Ἀμερικῇ κάποιος ὄνομιστὸς ἀπατεῶν, κατηγοροῦμενος για ἔσιον κλοπὸν καὶ καταδικάστηκε σὲ φυλάκισι δεκατριῶν ἔτων.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἀποφάσεως, ὁ κατηγοροῦμενος ζήτησε ἀπὸ τὸν πρῶτον τοῦ δικαστηρίου τὸ λόγο καὶ εἶπε :

—Παρακαλῶ τὸ σεβαστὸ δικαστήριον νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀπόφασί του καὶ νὰ προσθήσῃ ἕνα χρόνον ἀζώμα στὴν ποινὴ μου. Εἶμαι προληπτικός καὶ ὁ ἀριθμὸς 13 μὲ τρομάζει. Ὅλαμὸ ὁ δυστυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν ἐπιμεινετὸ σ' αὐτόν.

Οἱ δικασταὶ ὅμως, για νὰ τὸν τιμωρήσουν για τὴν ἀναίδειά του, δὲν ἄλλαζαν τὴν ποινὴ του.

Ἡ Ἰαπωνία εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῆς ποιήσεως. Πρὸς ἀπόδειξιν διαβάστε τὴν κατωτέρω ἀγγελία πού δημοσιεύτηκε σὲ μιά ἰαπωνικὴ ἐφημερίδα καὶ θὰ συμφωνήσετε μαζὺ μας. Πρόκειται για μιά νέα, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ παντρευτῇ. Ἰδοὺ τὴ γράφει :

«Εἶμαι κόρη γεωργάτη καὶ ὄρα. Ἡ κόμη μου εἶνε χρυσὴ σὺν τὸν ἥλιο. Ἡ ἐπιδεξιότης μου εἶνε λεπτὴ καὶ ἀβρῆ σὺν ἀνοικτάκιον λουλοῦδι. Τὰ καστανά μου μάτια εἶν' ἰκανὰ νὰ μαγνητίζουν μὲ τὴ γλῶσσα τους καθίγαν ὅταν καρφοῦθον ἀπάνω του. Ἐχω ἀρκετὴ περιουσία για νὰ ζῶ εὐτυχεμένη μὲ τὸ σύζυγό μου καὶ νὰ θαυμάζω μαζὺ του τὰ λουλοῦδια τῆς ἡμέρας καὶ το φεγγαρι τῆς νύχτας.

Ἄν λοιπὸν ἡ παρούσα ἀγγελία μου πῶσι σὺν μάτια κανενὸς ἀνδρὸς μὲ καλὸ παρουσιαστικὸ, ἀξιαγάπητον καὶ πνευματώδους, ἃς βεβαιωθῆ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἐνώσωμὲ τὴν τύχη μου μὲ τὴ δική του καὶ νὰ ταπὼ μαζὺ του σ' ἕναν κοινὸ τῆφο ἀπὸ κόκκινον μάρμαρο !».

